

и това е за вѣрованіе. Тукъ бѣше единъ страшенъ изгледъ—изгледъ, отъ който на човѣка настрѣхноватъ космитѣ. Въ тоя купъ отъ тѣла имаше малки кѣдрави главички, счупени отъ тежкитѣ камъне; малки краченца, колкото прѣстетѣ на човѣкъ и на които мѣсата бѣха изсѣхнале много отъ силната горещина. Малки дѣтешки рѣчици, прострѣни като за помощъ: дѣца, които са умрѣле отъ страхъ на бляскавата яснотъ на сабитѣ и на окривавенитѣ рѣцѣ на диви люди, които сж ги държали и клале; дѣца, които сж умрѣле съ писакъ отъ ужасъ и отъ страхъ; млади моме, които сж измрѣле съ риданіе и съ молба за милостъ; майке които сж умрѣле, като са отивале да отбранятъ малкитѣ си рожби съ слабото си тѣло; сичкитѣ тіа лѣжаха въ единъ вонящъ купъ. Но сега сичкитѣ мѣчатъ. Сега нѣма сжлзи, нѣма виегъ, нѣма плачь, нѣма писакъ отъ ужасъ нито молба за милостъ. Жгтвата гнѣе по нивята, а жгтваретѣ гниятъ въ тоя черковенъ дворъ.

„Погледнахме вжтрѣ въ черквата; тя бѣше почернѣла отъ огана но не бѣше развалена, нито много поврѣдена. Тя е една ниска сграда съ нисакъ покривъ, подпрѣнъ на тежки и нередовни сводове, подъ които едва може да стои човѣкъ правъ, Онова, което сжзрѣхме отведнажъ, бѣше много **страшно** нѣщо. Твждѣ много тѣла бѣха изгорени вжтрѣ въ черквата, на които остатоцитѣ бѣха почернѣле, като вжгленъ, и пжлнеха половината, раздалечъ отъ земята до тѣмнитѣ и нискитѣ сводове, които ги правеха още пониски по-тѣмни. Страшно бѣше да погѣдне човѣкъ на тоя изгнилъ купъ отъ човѣшки тѣла.

„Въ никога не сжмъ си вжобразявалъ такова страшно нѣщо. Сички излѣзохме, като болни отъ тая страшна сграда, и благодарихме Бога, че са намѣрихме пакъ на улицата. Обиколихме селото и пакъ видѣхме сжшитѣ ужаси съ стотини. Трупове на хора съ дрипи и съ мѣса вжвонѣли висѣха още по тѣхъ; женски глави съ дълга черна коса са тжркаляха по праха; кости на дѣца и на момичета бѣха расхвжрляни на сѣкадѣ. Може да рече нѣкой, защо тоя народъ, който е сега въ селото не закопае тіа трупове, глави и кости, а ги оставя да ги глождатъ кучетата и коткитѣ? Мнозинъ, които можиха да распознатъ космитѣ на роднини и пріятели, мжчеха са да са закопаятъ, но нѣмаха съ що, и освѣнъ това, бѣха слаби и умираха отъ гладъ. На и повечето отъ осталитѣ живи сж жени, които на-